



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **A. D.**, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Zbyňkem Kiesewetterem
sídlem Nad Šárkou 766/58, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

osoba zúčastněná
na řízení: **I. S.**, narozená dne X
D. D., narozený dne X
oba bytem X
zastoupeni advokátem JUDr. Ing. Zbyňkem Kiesewetterem
sídlem Nad Šárkou 766/58, 160 00 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2025, č. j. OAM-3858-14/ZR-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2025, č. j. OAM-3858-14/ZR-2025, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 15 900 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2025, č. j. OAM-3858-14/ZR-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušil platnost povolení k trvalému pobytu. Žalovaný zároveň stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území 30 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

II. Žalobní body

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný zcela rezignoval na individuální zjištění skutkového stavu a odepřel žalobci jeho základní procesní práva. Správní orgán opřel rozhodnutí výlučně o trestní rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 46 T 54/2024, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze č. j. 67 To 39/2025-377, aniž by si ověřil, zda skutková zjištění uvedená v těchto rozsudcích odpovídají realitě, zda netrpí vadami, či zda byla učiněna v souladu s ústavně garantovanými právy žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný neprovedl žádný vlastní důkaz, nehodnotil okolnosti věci, nepřihlédl k obhajobě žalobce a své závěry založil výhradně na existenci pravomocného trestního rozsudku. Tím žalovaný porušil ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný rozhodl, aniž by provedl vlastní posouzení intenzity a povahy údajného narušení veřejného pořádku. Ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyžaduje, aby správní orgán posoudil konkrétní jednání cizince a jeho konkrétní dopad na veřejný pořádek. Žalovaný však bez dalšího převzal skutkové i právní závěry z trestního řízení, přičemž neposoudil, zda jednání žalobce skutečně představuje „opakované závažné narušení veřejného pořádku“. Toto posouzení absentuje, ačkoliv žalobce ve správním řízení doložil závažné pochybnosti o trestním rozsudku, zejména neprokázání vlastnictví jízdních kol poškozeným, absenci přímých důkazů, nejednoznačnost kamerových záznamů a vnitřní rozpory skutkových závěrů trestních soudů (viz písemné vyjádření žalobce ze dne 3. 9. 2025). Správní orgán tyto skutečnosti ignoroval.
3. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobce. Žalobce výslovně uvedl, že trestní řízení je zatíženo zásadními vadami, nebyla prokázána existence škody, neexistují přímé důkazy o tom, že by žalobce odcizil jízdní kola, soudy nerespektovaly zásadu „in dubio pro reo“. Tato tvrzení jsou detailně popsána i v ústavní stížnosti žalobce, vedené pod sp. zn. I. ÚS 3389/25, v níž je doloženo, že skutková zjištění trestních soudů jsou neúplná, vnitřně rozporná a založená na domněnkách, nikoliv na přímých důkazech (např. zcela absentuje důkaz o tom, že se v krabicích skutečně nacházela kola; dodací listy poškozeného neobsahují výrobní čísla; inventury byly prováděny pouze poškozeným).
4. Žalovaný porušil právo žalobce na spravedlivý proces, neboť neprovedl důkazy, které žalobce ve správním řízení navrhl. Žalobce požadoval provedení dokazování trestním spisem, včetně detailního posouzení povahy důkazů (zejména kamerových záznamů,

inventur, listinných podkladů poškozeného, finančních toků), což žalovaný odmítl. Správní orgán přitom není vázán skutkovými závěry trestního řízení a musí je posoudit samostatně, což judikatura vyžaduje u institutů zasahujících do základních práv cizince. Nepřezkoumání a neprovedení navržených důkazů představuje zásadní procesní pochybení.

5. Žalovaný neprovedl test přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života, přestože jde o povinnost přímo vyplývající z § 77 odst. 2 alinea poslední zákona o pobytu cizinců, žalovaný nijak nezohlednil, že žalobce má v České republice (dále jen „ČR“) dlouhodobé zázemí, rodinu, nezletilé dítě, pečuje o děti z prvního manželství své manželky a plní své rodinné závazky. Tyto skutečnosti byly ve správním řízení doloženy, avšak žalovaný se jimi vůbec nezabýval. Napadené rozhodnutí tedy postrádá úvahu o přiměřenosti zásahu, což představuje další důvod nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti rozhodnutí.
6. Žalovaný nesprávně posoudil pojem „opakované závažné narušení veřejného pořádku“, když bez jakéhokoli posouzení dospěl k závěru, že jediný trestní delikt představuje „opakované“ narušení veřejného pořádku, přestože správní spis obsahuje pouze jeden výrok o vině. Správní orgán se opírá o právní fikci, která neodpovídá obsahu trestního spisu. Žalovaný navíc zcela ignoroval skutečnost, že žalobce byl do té doby bezúhonný, dlouhodobě pracoval, neměl žádný konflikt se zákonem, a že proti trestnímu rozsudku byla podána ústavní stížnost poukazující na extrémní nesoulad skutkových závěrů s provedenými důkazy.
7. Správní orgán přitom neposuzoval, zda je žalobce aktuální hrozbou, ani nehodnotil zásah do rodinného života způsobem odpovídajícím čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Závěr o „opakovaném narušení veřejného pořádku“ je odvozen pouze z existence trestního rozsudku, jehož ústavnost je nyní předmětem řízení před Ústavním soudem.
8. Žalobce je dlouhodobě integrován v ČR, žije zde více než 20 let, má zde manželku, nezletilé dítě a pečuje i o děti z předchozího vztahu manželky. Odjezd žalobce by pro rodinu znamenal fatální zásah do rodinného života, žalobce je rodinou ekonomicky nezastupitelný - splácí hypotéku, rodinu živí a péče o děti je na něm a jeho manželce společně, jeho odjezd by rodinu uvedl do existenční nejistoty. Žalobce stále řádně pracuje a vede řádný život. Žádný z rodinných příslušníků nemá finanční ani osobní kapacitu nahradit jeho roli, což vyplývá též z předložených podkladů ve správním řízení.
9. Žalobce dne 10. 12. 2025 upřesnil, že paní I. S. není manželkou žalobce, ale družkou, vedou rodinný život ve společné domácnosti již 11 let, vychovávají společného syna a pečují o dvě děti z předchozího manželství družky.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, zdůraznil, že žalovanému nepřísluší se zabývat okolnostmi trestného činu, není orgánem činným v trestním řízení, ve správním řízení neposuzuje vinu a trest žalobce. Žalovaný na základě skutečností uvedených v pravomocných rozhodnutích soudů zahájil správní řízení ve věci zrušení platnosti trvalého pobytu žalobce a ve věci následně pravomocně rozhodl napadeným rozhodnutím, což je postup vyžadovaný zákonem o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

11. Za určitých a zcela ojedinělých podmínek s ohledem na nařízení Rady EU, či směrnice EU, by ke zrušení povolení k trvalému pobytu dojít nemuselo, muselo by se však jednat o zcela mimořádné a naprosto výjimečné okolnosti případu, což se však v tomto případě nestalo.
12. K povaze trestné činnosti doplnil, že odhlédnout nelze ani od toho, že žalobce páchanou trestnou činnost neukončil sám od sebe, ale přestal až poté co byl odhalen. Žalobce se v současné době nachází ve zkušební době podmíněného odsouzení, kdy konec zkušební doby mu soud stanovil na den 13. 3. 2028. V případě žalobce se nejedná o jednorázový zcela ojedinělý exces z jinak řádného života, ale o dlouhodobé úmyslné páchaní trestné činnosti. Žalobcovo dlouhodobé opakované protiprávní jednání v ČR nedává žalovanému žádné záruky ohledně jeho jednání a chování do budoucna.

IV. Obsah správního spisu

13. Žalovaný vydal dne 10. 4. 2025 oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, a to na základě informace o odsouzení cizince rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 46 T 54/2024, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze sp. zn. 67 To 39/2025.
14. V rozsudku sp. zn. 46 T 54/2024 byla popsána trestná činnost žalobce, cizinec v přesně nezjištěné době, nejméně od února 2023 nejpozději do dne 2. 8. 2023, v Praze 4 ze skladu prodejny jízdních kol poškozené společnosti, kde byl zaměstnán, postupně odcizil celkem 71 kusů nových jízdních kol různých značek v majetku poškozené společnosti, v celkové hodnotě 1 362 989,80 Kč, tedy dopustil zločinu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 4 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Za spáchanou trestnou činnost byl uložen trest odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu 3 roků a povinnost ve zkušební době podle svých sil nahradit způsobenou škodu. Rozsudkem mu byla uložena povinnost k náhradě škody poškozené společnosti ve výši 1 326 222,50 Kč. Obvodní soud v odůvodnění uvedl, že přihlédl k tomu, že žalobce je bezúhonnou osobou, jednání se však dopouštěl po dobu šesti měsíců a bylo promyšlené. S ohledem na dosavadní život byl výkon trestu podmíněně odložen. Soud zohlednil, že škoda jen mírně překročila hranici značné škody.
15. V usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 67 To 39/2025 bylo k odvolání žalobce konstatováno, že skutková zjištění soudu I. stupně jsou naprosto správná a úplná a mají nezbytnou míru přesvědčivosti a koherence, plně odpovídají výsledkům provedeného dokazování. Soud provedl všechny potřebné a dostupné důkazy a tyto vzájemně hodnotil ve všech souvislostech, s přihlédnutím ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Hodnocení důkazů bylo logické, ve vzájemných souvislostech, bez libovůle. Odvolací soud hodnotil i výpověď svědka, ze které obvodní soud vycházel, i podle odvolacího soudu je věrohodná, svědek nemá žádný vztah k žalobci ani poškozené společnosti, tento svědek s žalobcem ohledně prodeje jízdních kol komunikoval a peníze za kola mu předával v hotovosti, čemuž odpovídají i vysoké vklady na účet žalobce, které neodpovídaly jeho možným výdělům, vše je podpořeno i kamerovými záznamy. Odvolací soud nicméně zdůraznil, že jednání žalobce lze považovat za ojedinělé vybočení z dosud řádného života.

16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že závažné narušení veřejného pořádku správní orgán spatřuje především v charakteru spáchané trestné činnosti, když cizinec byl odsouzený za to, že v přesně nezjištěné době, nejméně od února 2023 nejpozději do dne 2. 8. 2023, v Praze 4 ze skladu prodejny jízdních kol poškozené společnosti, kde byl zaměstnán, postupně odcizil celkem 71 kusů nových jízdních kol různých značek v majetku poškozené společnosti, v celkové hodnotě 1 362 989,80 Kč, přičemž uvedená jízdní kola byla v demontovaném stavu a zabalena v kartonových krabicích, a to tak, že jako zaměstnanec na pozici mechanik u poškozené společnosti využil přístupu k nově naskladněným jízdním kolům, které v průběhu pracovní doby bez vědomí a souhlasu oprávněné osoby postupně odnášel do zavazadlového prostoru žluté služební dodávky přistavené u nakládací rampy u skladu ze zadní strany prodejny, určené k ukládání krabic s odpadem, kdy po skončení pracovní doby, kdy se v areálu poškozené společnosti již nikdo nenacházel, vždy postupně přenesl kartonové krabice s uvedenými jízdními koly do zavazadlového prostoru svého motorového vozidla, kterým na místo přijel, a následně s cílem disponovat s uvedenými jízdními koly podle své vůle z místa odjel, čímž poškozené společnosti způsobil škodu ve výši 1 362 989,80 Kč.
17. Žalovaný konstatoval, že byla splněna podmínka pro zrušení trvalého pobytu podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Cizinec se po dobu svého pobytu na území ČR dopustil úmyslného protiprávního jednání. Závažné narušení veřejného pořádku ze strany cizince žalovaný dovodil z charakteru trestné činnosti, doby, po kterou byla páchána, a také z výše způsobené škody. Zvláště vysokou míru společenské nebezpečnosti lze v tomto případě spatřovat zejména v tom, že cizinec po dobu téměř sedmi měsíců svému zaměstnavateli postupně odcizil celkem 71 kusů jízdních kol a způsobil značnou škodu. Toto jednání nelze vyhodnotit jinak, než jako zvláště závažné narušení veřejného pořádku. Takovéto chování je v ČR zcela neakceptovatelné a netolerovatelné a jen dokresluje tu skutečnost, že se účastník neintegroval do české společnosti i přes svůj delší pobyt na území. Skutečnost, že cizinec se opakovaně dopouští protiprávního jednání zvyšuje stupeň závažnosti narušování veřejného pořádku. Správní orgán poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2023, sp. zn. 10 Azs 67/2023, podle kterého správní orgány nemusejí ve skutkově shodných případech hodnotit, zda je cizinec aktuální hrozbou pro veřejný pořádek, pokud rozhodují o zrušení trvalého pobytu cizince z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku v minulosti. Vymezení je tedy užší než při zrušení přechodného, zvláště krátkodobého pobytu (kde se obvykle zkoumá, zda by cizinec mohl při dalším pobytu narušit veřejný pořádek; § 46a až § 46g zákona o pobytu cizinců). Povolení k trvalému pobytu je také nejvyšším možným cizineckým pobytovým statutem, který cizinci umožňuje trvale pobývat na území ČR. U takového cizince proto lze předpokládat, že se plně začlení do české společnosti a osvojí si její pravidla. Obzvláště se od něj očekává respekt k normám, které chrání základní práva a hodnoty (například život, zdraví či majetek). V daném případě tak není nutné hodnotit, zda je účastník řízení aktuální hrozbou pro veřejný pořádek, plně postačuje prokázání, že v minulosti opakovaně závažným způsobem veřejný pořádek narušil.
18. Cizinec se opakovaně dopouští protiprávního jednání, z tohoto důvodu proto nelze vyloučit jeho další recidivní chování do budoucna. Samotná závažnost narušování veřejného pořádku byla ze strany cizince opakovaně navýšena počtem útoků na chráněný zájem. Závažné narušování veřejného pořádku správní orgán rovněž spatřuje

ve skutečnosti, že cizinec byl v ČR pravomocně odsouzený za spáchání opakovaného protiprávního jednání, které bylo kvalifikované jako zločin, což nenasvědčuje jeho řádnému začlenění do společnosti, a rovněž takovéto jednání nedává žádné záruky v tom smyslu, že se cizinec již další obdobné trestné činnosti nedopustí. Veřejný pořádek je stav, kdy nejsou porušovány zákony ČR. Správní orgán vycházel i z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, podle kterého za závažné narušení veřejného pořádku nelze automaticky považovat takové protiprávní jednání, které vede až k pravomocnému odsouzení, ale je třeba zabývat se podrobněji spáchanou trestnou činností a protiprávním jednáním, zejména zda spáchané narušení veřejného pořádku lze považovat za závažné. Správní orgán též odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 112/2011-65 a č. j. 9 As 71/2010-112. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2012, sp. zn. 7 Ca 5/2009, vyplývá, že jakékoliv narušení zákonů lze za určitých okolností považovat za závažné narušení veřejného pořádku a že nemusí jít přitom pouze o jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2012, sp. zn. 7 As 15/2012, za opakované narušení veřejného pořádku pro účely zákona o pobytu cizinců je třeba považovat i opakované útoky, byť by pro uplatnění trestněprávních předpisů byly kvalifikovány jako jediný trestný čin.

19. Účastník se v řízení vyjádřil, že jsou zjevné pochybnosti o spáchání trestného činu, došlo k porušení zásad trestního řízení a práva na spravedlivý proces, budou využity mimořádné opravné prostředky. Jak bylo i orgány činnými v trestním řízení konstatováno, účastník se do doby tohoto odsouzení nedopustil žádné trestné činnosti a žádného porušení právních povinností. Tato skutečnost se promítla i do stanovení trestu, kterým je výkon trestu odnětí svobody na dva roky s podmíněným odkladem na tři roky a náhrada škody. Cizinec v ČR žije dlouhodobě, má zde rodinu, vychovává děti, splácí hypotéku.
20. Ve vyjádření k podkladům pak účastník uvedl, že proti trestnímu rozhodnutí podal dovolání. Je přesvědčen, že soudy se dostatečně nevypořádaly s provedenými důkazy a skutkovým stavem. Podnětem k trestnímu stíhání bylo trestní oznámení ze dne 23. 8. 2023. V něm poškozený uvedl, že účastník dne 1. 8. 2023 naložil do dodávky čtyři krabice od jízdních kol. Tvrzení mělo být doloženo kamerovým záznamem, který však zachycuje pouze samotné nakládání krabic, aniž by prokazoval, že v nich byla jízdní kola. Inventura, na jejímž základě byla vyčíslena údajná škoda, byla provedena výlučně poškozenou společností. Dodací listy, na něž se odkazuje, nejsou opatřeny výrobními čísly kol a nebylo doloženo účetnictví, z něhož by vyplývalo vlastnictví konkrétních kol. Ani při domovní prohlídce nebyla nalezena žádná kola, nebyla prokázána souvislost účastníka s internetovými platformami (Bazoš, Marketplace) a nebyl doložen žádný prodej jízdních kol z jeho strany. V dovolání podaném dne 30. 5. 2025 účastník namítal zejména nedostatečnost a nevěrohodnost kamerového záznamu, neprokázání vlastnictví jízdních kol poškozenou společností, nesprávné časové vymezení skutku, absenci nalezení věcí pocházejících z trestné činnosti, nevypořádání se se skutečnými příjmy účastníka, nedostatečné posouzení subjektivní stránky trestného činu a osoby pachatele. Do zahájení trestního řízení byl účastník bezúhonný. Ze svědecké výpovědi manažera poškozené vyplývá, že účastník byl dlouhodobě považován za svědomitého a odpovědného zaměstnance s vysokou odborností. Účastník má v ČR rodinu, dlouhodobě zde žije a řádně vychovává své děti. Zrušení povolení k trvalému pobytu by znamenalo zásadní narušení rodinných vazeb a ohrozilo by výchovu nezletilých dětí. S

ohledem na výše uvedené je účastník přesvědčen, že nejsou splněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Rozhodnutí by nepřiměřeně zasáhlo do jeho rodinného a pracovního života a zároveň by mu fakticky odebralo možnost domoci se spravedlivého posouzení věci v rámci probíhajícího dovolacího řízení. Součástí vyjádření je dovolání k Nejvyššímu správnímu soudu proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2025, č. j. 67 To 39/2025-377.

21. Žalovaný k tomuto v napadeném rozhodnutí uvedl, že na základě pravomocného odsouzení v trestní věci vedl správní řízení o zrušení trvalého pobytu, neboť účastník naplnil důvody pro zrušení svého trvalého pobytu dle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Pokud účastník podal mimořádný opravný prostředek k Nejvyššímu soudu, nemá odkladný účinek ve vztahu k pravomocnému odsouzení. Pokud by v budoucnosti došlo ke změně některého z odsuzujících rozsudků, správní řád na tuto eventualitu pamatuje. V aktuálním opisu z rejstříku trestů má účastník stále evidovaný záznam o odsouzení.
22. K namítanému zásahu do soukromého a rodinného života žalovaný konstatoval, že nepopírá, že cizinec má na území nejbližší rodinné příslušníky, konkrétně družku a nezletilého syna. Z výsledků šetření vyplynulo, že cizinec se svojí družkou v současné době žijí ve společné domácnosti a starají se o jejich nezletilého syna a další dva nezletilé syny družky, které má z předchozího vztahu. Družka cizince je na mateřské s nejmladším synem, její příjem tvoří rodičovský příspěvek a příjem z občasných brigád. Cizinec má stálé zaměstnání, příležitostně pracuje na dohody a dále podniká na živnostenský list. Je pravdou, že cizinec se v současné době podílí na výchově a výživě svého nezletilého syna a také nezletilých synů své družky z předchozího vztahu. Nicméně jeho rodina není závislá pouze na jeho příjmech. Družka má příjem z vyplácené podpory v rodičovství a také z příležitostných brigád. Navíc cizincova družka s jejich synem žijí bytě, který je v osobním vlastnictví cizince, tudíž jim nehrozí, že v případě jeho nepřítomnosti by si museli hledat jiné ubytování. Stejně tak cizinci nic nebrání v tom, aby v době své nepřítomnosti na území nejbližší rodinné příslušníky nadále finančně podporoval. Nezletilí synové, které má družka cizince z předchozího vztahu, mají na území ČR svého otce, který je povinen se na jejich výživě také podílet, nejsou tedy odkázáni pouze na péči své matky, potažmo jejího současného druha. Zrušením povolení k trvalému pobytu cizince nebudou ohroženy pobytové statusy družky ani nezletilého syna, neboť oba mají na území udělené povolení k trvalému pobytu. Cizincova rodina s ním může být v kontaktu např. v rámci krátkodobých víz, na které cizinec může opakovaně na území ČR přicestovat, alespoň do doby, než cizinec získá jiných druh pobytového oprávnění, které mu umožní na území ČR nadále legálně pobývat. Pokud je účastník držitelem cestovního dokladu s biometrickými údaji, může pobývat v ČR až do 90 dnů za každých 180 dnů. Zrušení trvalého pobytu mu tak neznemožní pobývat v ČR s rodinnými příslušníky, byť jeho pobyt nemusí být nepřetržitý. Zákaz pobytu v ČR tímto rozhodnutím cizinci uložený není.
23. K námitce, že zrušení pobytového oprávnění by mu znemožnilo domoci se spravedlivého posouzení věci v rámci probíhajícího dovolacího řízení, žalovaný uvedl, že osobní účast u odvolacím řízení není nezbytná, neboť veškeré úkony za něho může učinit jeho právní zástupce. Odkázal na usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2024, sp. zn. 77 A 23/2023: „*Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že nuceným vycestováním z území České republiky budou závažně narušena jeho procesní práva v řízení*“

o předmětné žalobě. Soud umožňuje účastníkům řízení účastnit se jednání na dálku prostřednictvím videokonferenčního zařízení, žalobcova účast na jednání tak bude možná, i pokud vycestuje z území České republiky. Pokud by se žalobce chtěl účastnit nařízeného jednání fyzicky, může tak učinit na základě víza k pobytu do 90 dnů. Vycestováním žalobce není ovlivněna ani možnost komunikace s jeho zástupcem, neboť žalobce svému zástupci může dávat pokyny a radit se s ním též prostřednictvím prostředků umožňujících dálkovou komunikaci.“

24. Povolení k trvalému pobytu se zruší za předpokladu, že vydané rozhodnutí nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života cizince. Žalovaný zjistil, že cizinec je svobodný, povolení k trvalému pobytu získal dne 13. 1. 2014. Na území ČR žije cizincova družka I. S. státní příslušnost Ukrajina a jejich nezletilý syn D. D., narozený X, státní příslušnost Ukrajina. Ve zprávě Úřadu městské části Praha 18, Odbor sociální péče a zdravotnictví, se uvádí, že na oddělení se dostavili oba rodiče, sdělili, že žijí v ČR již 20 let. Spolu bydlí v domácnosti 11 let. Byt na adrese K. je ve vlastnictví žalobce. Jedná se o byt o dispozici 3+1. Byt je zatížen hypotékou, kterou splácí žalobce ve výši 3 000 – 3 500 Kč měsíčně. Náklady na bydlení činí 6 000 – 6 500 Kč měsíčně. Žalobce je zaměstnaný na hlavní pracovní poměr ve skladu na pomocných a manipulačních pracích, kde má příjem 21 500 Kč hrubého měsíčně. Pracuje též příležitostně na dohody, třeba 2x za týden, dále podniká na živnostenský list v oboru stavebnictví, skladování a manipulace se zbožím. Celkový příjem žalobce odhaduje na 45 000 Kč měsíčně. Hradí si pravidelně pojištění bytu, paušál na telefon apod. Zdravotní stav je dobrý. Matka nezletilého uvedla, že nemá žádnou půjčku, úvěr ani exekuci. Aktuálně je na rodičovské dovolené, přičemž pobírá příspěvek ve výši 13 000 Kč měsíčně, občas má brigádu. Zdravotní stav matky je také dobrý. Oba rodiče uvedli, že se společně podílí na péči o nezletilého. Matka o nezletilého pečuje převážně během dne, když se otec vrátí z práce, snaží se péči o nezletilého převzít a pomáhat matce. Zdravotní stav nezletilého je dobrý. Dodržují pravidelné preventivní prohlídky, naposledy byl žalobce s nezletilým i na povinném očkování. Rodiče jsou spolu v každodenním kontaktu. Převážně zajišťuje rodinu po finanční stránce žalobce, hradí veškeré náklady na bydlení a domácnost. V domácnosti žijí ještě dva nezletilí chlapci, které má matka z předchozího vztahu (14 a 16 let). Žalobce s oběma chlapci vychází dobře, považuje je za svou rodinu, hradí jim jejich náklady a potřeby, tráví s nimi volný čas. Matka potvrdila, že žalobce má ke všem třem dětem hezký vztah, její syny vnímá jako vlastní děti. Oba rodiče kladně hodnotí vzájemné vztahy mezi sebou, stejně tak vzájemné rodičovské kompetence jeden druhého.
25. Žalovaný konstatoval, že v daném případě nelze rodinné a soukromé vazby považovat za důvod, proč by mohlo zrušením povolení k trvalému pobytu dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Je pravdou, že na území ČR žije družka cizince a jejich nezletilý syn. Všichni nejbližší rodinní příslušníci cizince mají na území ČR udělené pobytové oprávnění a jejich pobytové statusy nejsou zrušením pobytového oprávnění cizince nijak ohroženy. Způsob spáchání protiprávního jednání, délka, po kterou se cizinec tohoto jednání dopouštěl, a výše způsobené škody, nejen že neznamená, že by vydané rozhodnutí bylo nepřiměřené, ale jednoznačně prokazuje, že zrušení trvalého pobytu je naprosto adekvátní a je zcela na místě. Veřejný zájem na zrušení pobytu je v tomto řízení daleko větší než dopad do případných soukromých vazeb cizince. Cizinec je dospělý a plně zodpovědný za své jednání. Cizinec páchal trestnou činnost a protiprávní jednání zcela vědomě, bez jakéhokoli ohledu na dopad

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

na životy nejbližších rodinných příslušníků. Výše jmenovaný věděl, nebo vědět měl, neznalost zákona neomlouvá, že pokud se bude dopouštět protiprávní činnosti, může být nejen odsouzen, přičemž si nemohl být jist ani v tom, zda mu nebude uložen i trest soudního vyhoštění, ale rovněž mu může být ve správním řízení zrušen jeho trvalý pobyt. Nic z uvedeného cizince neodradilo od jeho dlouhodobé trestné činnosti se škodou v součtu téměř 1,4 milionu Kč. Nelegální zisk z trestné činnosti nadřadil nad svůj pobyt v ČR a společné rodinné soužití, zrušení trvalého pobytu je tak primárně důsledkem jednání cizince v ČR. Rodinné vazby nelze zneužívat jako „štít“, za který se bude schovávat.

26. V daném případě zrušení trvalého pobytu účastníku nijak výjimečně či nepřiměřeně nezasáhne do jeho vztahu s nezletilými dětmi. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 2 Azs 210/2017, pobyt cizince na území ČR není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo. Není představitelné, aby u opakovaného a dlouhodobého porušování právních předpisů, jehož se dopustil účastník řízení, byla státu odňata možnost na to reagovat zrušením jeho trvalého pobytu jen proto, že ten v ČR založil rodinu. V takovém případě by cizinci založením rodiny v ČR vznikla faktická imunita proti pořádkovým opatřením cizineckého práva a státu byla vzata možnost prostředky cizineckého práva regulovat pobyt cizinců na území v případech, kdy tito závažně narušují veřejný pořádek. Tím by byl smysl a účel příslušných pravidel cizineckého práva vyprázdněn, což je nepřijatelné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2022, sp. zn. 2 Azs 230/2021). Podle rozsudku ze dne 20. 12. 2022, sp. zn. 4 Azs 269/2022, skutečnost, že žalobce má na území ČR nezletilé děti, nemůže převážit nad zásadním porušením veřejného pořádku, kterého se žalobce svou trestnou činností dopustil (srov. obdobně např. rozsudky ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44, bod 28, či ze dne 22. 9. 2020, č. j. 2 Azs 196/2019-27, body 19 a 20). Ani zásada nejlepšího zájmu dítěte není „trumfovou kartou“, která přebije jakékoliv v konfliktu stojící pravidlo (viz rozsudky ze dne 2. 7. 2020, č. j. 9 Azs 122/2020-48, bod 24, nebo ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30, bod 15). K závěru, že nelze absolutizovat právo na rodinný život ani za situace, kdy se na území nachází nezletilé dítě cizince, nad ostatní (veřejné) zájmy, se vyjádřil i Ústavní soud v usnesení ze dne 12. 4. 2022, sp. zn. I. ÚS 154/22, bod 16.
27. Podle údajů z cizineckého informačního systému pobývá cizinec na území minimálně od roku 2004. Cizinec je povinen dodržovat zákony po celou dobu svého pobytu na území. Pokud správní orgán zhodnotí délku pobytu cizince v ČR v rámci trvalého pobytu a porovná to se spáchaným protiprávním jednáním, pak vydané rozhodnutí je zcela přiměřené i přes déle trvající pobyt cizince v ČR. Svým chováním během pobytu na území ČR dal cizinec jasně najevo, že právní systém hostitelského státu respektovat nehodlá. I z tohoto důvodu nemůže být v daném případě zrušení povolení k trvalému pobytu nepřiměřené s ohledem na soukromý nebo rodinný život cizince. ČR umožnila cizinci usadit se na území a za to očekává, že cizinec bude po dobu svého pobytu dodržovat platné zákony. A pokud se tak neděje, musí počítat i s možností odebrání pobytového oprávnění. Zrušením povolení k trvalému pobytu není zakázán cizinci další pobyt v ČR, je pouze odebráno nejvyšší možné pobytové oprávnění, které může cizinec v ČR získat. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 46/2008-71 intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, které si za dobu svého pobytu v ČR vytvořil, dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR. Cizinci nic nebrání v podání žádosti o udělení nižšího pobytového oprávnění, byť ne tak výhodného, jako je povolení k trvalému pobytu. Cizinec si může například požádat o

přechodný pobyt za účelem sloučení rodiny, pokud prokáže společné soužití rodiny. Nicméně cizinec má možnost požádat si i o jiné druhy pobytu, například dlouhodobý za účelem zaměstnání. Nepřiměřenost vydaného rozhodnutí v daném případě nemůže být dána ani faktem, že po zrušení pobytového oprávnění bude cizinci vydán výjezdní příkaz a bude mu stanovena lhůta k vycestování. Cizinci nic nebrání v tom, aby si ihned po nabytí právní moci zrušení povolení k trvalému pobytu požádal o jiný, nižší druh pobytového oprávnění. V daném případě nelze zohlednit ani finanční prostředky na vycestování z ČR a pak pro případný návrat do ČR, pokud získá jiný druh pobytu. Skutečnost, že cizinec bude muset vynaložit finanční prostředky na cestu mimo ČR, neznamená, že by mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Rozhodnutí je přiměřené i za předpokladu, že by cizinec musel mimo ČR setrvat do doby svého osvědčení a následného zahlázení odsouzení, neboť si to zavinil sám.

28. Správní orgán lustrací z dostupných evidencí Ministerstva obchodu a průmyslu (živnostenský rejstřík) zjistil, že cizinec je držitelem dvou živnostenských oprávnění s předmětem podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a Silniční motorová doprava. Podle lustrace z obchodního rejstříku není cizinec zapsaný v žádné obchodní firmě jako jednatel ani jako společník, rozhodnutí tak nelze považovat za nepřiměřené ani z ekonomického hlediska. Cizincem vykonávané profese nejsou natolik specifické, aby je nemohl vykonávat mimo území ČR. Podle výpisu z katastru nemovitostí je cizinec majitelem nemovitosti, kde je hlášený k pobytu na území ČR. Zrušením povolení k trvalému pobytu nebudou nijak dotčena vlastnická práva k nemovitému majetku. Co se týká případných finančních závazků (náklady na výživu nezletilého syna, správa nemovitého majetku apod.), zrušení povolení k trvalému pobytu nebrání v dalším plnění závazků i poté, co opustí území ČR, a to např. prostřednictvím elektronické komunikace s dotčenými subjekty nebo prostřednictvím svých rodinných příslušníků žijících trvale na území ČR. Správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10Azs 312/2016, bod 26, podle kterého skutečnost, že cizinec nemá (popřípadě má velmi nízké) příjmy, považuje soud za pouhý následek jeho předchozí trestné činnosti, který si přivodil svým vlastním zaviněným protiprávním jednáním.
29. Ve veřejném zájmu rozhodně není, aby na území ČR pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl pravomocně odsouzen za spáchání závažné majetkové trestné činnosti, kterou páchal dlouhodobě. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinec porušuje zákony, není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status, se všemi výhodami z něho plynoucími, cizinci zůstal. Správní orgán též odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03, kde je konstatováno, že je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka, nepatří tedy do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem ČR. Tento názor potvrdil Ústavní soud i ve svém usnesení ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II ÚS 59/06. Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1528/17, konstatoval, že právo na udělení trvalého pobytu nepředstavuje ústavně chráněné základní právo. Zrušení trvalého pobytu cizinci, který byl v ČR odsouzen za spáchání úmyslné trestné činnosti, je rovněž v souladu s ustanovením čl. 8 Úmluvy. Úmluva o právech dítěte

připouští i oddělení dítěte od rodičů, podle nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2017, IV. ÚS 1528/17, pak rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu navíc není cizinci odepřen výkon rodičovských práv.

30. Správní orgán se rovněž zabýval i nejlepším zájmem nezletilého dítěte, s ohledem na nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/19, ze kterého vyplývá, že v daném případě musí existovat výjimečné a mimořádné okolnosti, které mohou převážit rozhodnutí ve prospěch žalobce a jeho nezletilého dítěte, zároveň nelze bez dalšího nejlepší zájem dítěte plošně aplikovat na všechna řízení. V daném případě žádné mimořádné, nebo zvlášť závažné okolnosti, zjištěny nebyly. Obecně lze konstatovat, že v nejlepším zájmu dítěte je, aby vyrůstalo v harmonické rodině s oběma rodiči, nicméně pokud se jeden z rodičů dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že byl za jeho spáchání pravomocně odsouzen, pak je možné do tohoto zájmu nezletilého dítěte zasáhnout a nejlepší zájem nezletilého dítěte částečně omezit tím, že nebude, byť dočasně, žít ve společné domácnosti s tím rodičem, který se uvedené trestné činnosti dopustil. I Nejvyšší správní soud připouští to, že nejlepší zájem dítěte není tzv. trumfovou kartou, která v řízení přebije vše ostatní, viz rozsudek ze dne 23. 12. 2019, sp. zn. 10 Azs 262/2019. Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2021, 7 Azs 313/2020, že to byl naopak účastník, který nebral ohled na nejlepší zájem svého nezletilého dítěte a svým jednáním vědomě ohrozil svůj pobytový status na území ČR a s tím spojenou možnost společného soužití. Cizinec sám ohrozil svůj pobyt v ČR a společný život s dítětem, když se dopustil protiprávního jednání. Za daného stavu věci tak nelze nejlepší zájem nezletilého dítěte stavět nade vše. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2022, sp. zn. 2 Azs 230/2021: „*v případě stěžovatele nejsou patrné ani žádné zvláštní důvody, které by mohly zcela mimořádně vést k tomu, že by zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, jeho manželky a dětí mohl být shledán nepřiměřeným. Stěžovatelova rodina je „běžná“ rodina manželů a nezletilých dětí, u níž je představitelné, že základy rodinného soužití mohou zůstat zachovány, i pokud by v budoucnu vedli již zmíněný „život na dálku“. Pokud by zachovány nezůstaly, tíživý rodinný osud by musely manželka a děti stěžovatele přičítat jeho zcela nepřijatelnému chování na území ČR.*“ Což jednoznačně platí i pro tento případ. Rovněž je nutné odkázat na rozsudek ze dne 20. 12. 2022, sp. zn. 4 Azs 269/2022, podle kterého ani čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu, a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).
31. Žalovaný shrnul, že čím závažnější je narušování veřejného pořádku, spáchaná trestná činnost, či jiné protiprávní jednání cizince vedoucí ke zrušení jeho pobytového oprávnění, tím větší a silnější může být zásah do zájmů jeho nezletilého dítěte.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

32. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a po zhodnocení uvedených skutečností dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Žalobce s osobami zúčastněnými na řízení požadoval nařízení jednání, avšak soud postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil bez jednání pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.
33. Osoby zúčastněné nařízení (družka žalobce a nezletilý syn), zdůraznily, že napadené rozhodnutí má přímý dopad na integritu jejich rodinného života. Soud k tomuto upozorňuje, že popsat konkrétní dopady mohou správnímu orgánu v dalším řízení.
34. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.*
35. Podle čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice 2003/109/ES“) *členské státy mohou stanovit, že dlouhodobě pobývajícím rezident nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, pokud ohrožuje veřejný pořádek vzhledem k závažnosti spáchaného protiprávního jednání, avšak toto ohrožení není důvodem k vyhoštění podle článku 12.*
36. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53: *„Aby mohlo Ministerstvo vnitra neudělit či odejmout cizinci – dlouhodobému rezidentovi (ve smyslu směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty) – povolení k trvalému pobytu kvůli výhradě veřejného pořádku [zde podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců na území České republiky], musí shledat, že jeho osobní chování je pro veřejný pořádek nejen hrozbou skutečnou a dostatečně závažnou, ale i hrozbou aktuální. Totéž platí u všech dalších důvodů, s nimiž zákon o pobytu cizinců na území České republiky spojuje neudělení či odnětí pobytového titulu a které vycházejí z čl. 6 odst. 1 a čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES [§ 75 odst. 1 písm. c) a e), § 75 odst. 2 písm. e) a f), § 77 odst. 1 písm. h) a i), § 77 odst. 2 písm. a), e) a f), § 83 odst. 1 písm. b) a § 85 odst. 1 písm. a) a b) tohoto zákona].“* Nejvyšší správní soud dále v tomto rozsudku zdůraznil, že Soudní dvůr EU dovodil, že se požadavek, aby opatření založená na důvodech veřejného pořádku byla přijímána pouze, ukáže-li se po posouzení konkrétního případu, že osobní chování dotyčné osoby představuje v současné době skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, vztahuje i na některá opatření, u nichž není výslovně uveden – konkrétně k takovému závěru Soudní dvůr EU dospěl u čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/109/ES, podle kterého *„[č]lenské státy mohou zamítnout přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícím rezidentem z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Při přijímání takového rozhodnutí členský stát posoudí závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti nebo nebezpečí, které od také osoby hrozí, s přiměřeným ohledem na délku pobytu a vazby na zemi pobytu“* (viz rozsudek ze dne 3. 9. 2020, UQ a SI, ve spojených věcech C-503/19 a C-592/19, ECLI:EU:C:2020:629). Nejvyšší správní soud vztáhl požadavek, aby osobní chování cizince představovalo

skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti i na čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, a tím pádem i na v posuzované věci aplikovaný § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Lze tedy uzavřít, že pokud hodlá správní orgán zrušit trvalý pobyt cizince podle posledně citovaného ustanovení, musí dospět k odůvodněnému závěru, že představuje v současné době skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

37. Shodně pak rozhodl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 4. 2024, č. j. 5 Azs 20/2024-44. Doplnil, že ani uložení trestu stěžovateli na spodní hranici sazby nelze bez dalšího přehlédnout – trestní soud při stanovení výše trestu vychází z celé řady okolností svědčících mj. o možnosti nápravy pachatele (v podrobnostech viz § 39 trestního zákoníku). V posuzované věci byl uložen trest na dolní hranici trestní sazby (která činí podle § 205 odst. 4 trestního zákoníku dva až osm let odnětí svobody). Stejně tak může být relevantní i otázka náhrady způsobené škody, když může svědčit o přístupu stěžovatele k vlastnímu dřívějšímu protiprávnímu jednání, a tedy může do jisté míry vypovídat o tom, jakou hrozbu stěžovatel představuje pro veřejný pořádek aktuálně.
38. Žalovaný nesprávně vycházel z již překonaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2023, č. j. 10 Azs 67/2023-46, proto neposuzoval, zda cizinec představuje v současné době skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, taktéž veškerou pozornost zaměřil jen na skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce a mnoho podstatných skutečností ve vztahu k tomuto posouzení nezohlednil vůbec. Pro žalovaného bylo podstatné jen to, že byl pravomocně odsouzený pro spáchání úmyslného protiprávního jednání, když ze skladu prodejny jízdních kol společnosti, kde byl zaměstnán, postupně odcizil celkem 71 kusů nových jízdních kol, v celkové hodnotě 1 362 989,80 Kč, nejméně od února 2023 nejpozději do dne 2. 8. 2023.
39. Žalovaný sice správně uvedl, že pokud byl žalobce odsouzený za jediný trestný čin, nevylučuje to použití aplikovaného ustanovení (cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých), avšak neuvedl žádné úvahy v tom směru, zda jednotlivé útoky v projednávaném případě skutečně naplňují požadavek intenzity „závažným způsobem“. Z judikatury vyplývá, že dokonce nelze říct, že by opakované spáchání více trestných činů bylo vždy opakovaným závažným narušením veřejného pořádku, pro které lze cizinci zrušit trvalý pobyt. I když tomu tak často bude, vždy je nezbytné individuálně posoudit závažnost cizincova protiprávního jednání ve vztahu k veřejnému pořádku, jak ukládá už článek 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41; a ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33, body 19 až 21).
40. Žalovaný neposoudil, zda cizinec představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek, jeho rozhodnutí proto nemůže obstát. Žalovaný k této otázce konstatoval toliko následující: *„Cizinec se opakovaně dopouští protiprávního jednání, z tohoto důvodu proto nelze vyloučit jeho další recidivní chování do budoucna.“*
41. Soud upozorňuje, že recidiva označuje v trestním právu stav, kdy se stejný pachatel opětovně dopustí trestného činu poté, co byl pravomocně odsouzen za spáchání jiného předcházejícího trestného činu. V případě recidivy dochází ke zvýšení společenské škodlivosti pachatelova jednání, protože předchozí odsouzení zřejmě nesplnilo svůj výchovný a individuálně preventivní účel a nevedlo k jeho nápravě. K tomu však v projednávaném případě nedošlo, tedy žalobce nedostal dříve výstrahu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

v podobě odsouzení a trestu. I tuto skutečnost je nutno hodnotit při zvažování, zda cizinec představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek.

42. Většina odůvodnění žalovaného je schematická a paušální a bylo by možné ji vyslovit v situaci jakéhokoli odsouzení za úmyslný trestný čin (zde proti majetku). Tedy podle žalovaného už jen fakt, že cizinec naplnil podmínky § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, svědčí o tom, že se „nedostatečně integroval do společnosti“ a že jeho pobyt na území je jednoznačně v rozporu s veřejným zájmem. Tyto úvahy jsou nedostatečné a v rozporu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu.
43. Jedinými individualizovanými okolnostmi, které žalovaný hodnotil – a to v neprospěch žalobce – je fakt, že žalobce po dobu šesti měsíců kradl svému zaměstnavateli kola, a způsobil tak značnou škodu.
44. Soud se seznámil s trestními rozsudky, z odůvodnění trestních rozsudků vyplývá, že oba soudy ve prospěch žalobce hodnotily jeho bezúhonnost, jednání bylo hodnoceno jako exces z řádného způsobu života. Soudy vzhledem k osobě žalobce uložily pouze podmíněný trest odnětí svobody, kdy tento shledaly jako dostačující pro nápravu žalobce.
45. Z toho je zjevné, že hodnocení žalovaného nevystihuje individuální okolnosti věci, ani co se týče závažnosti jednání žalobce. Žalovaný vyzdvihl jen okolnosti svědčící maximálně ve žalobcův neprospěch, aniž ukázal celkový obrázek. Úplně potom chybí posouzení hrozby do budoucna, resp. je fakticky dovozováno z jediného odsouzení.
46. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl velké množství odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu, nelze však přehlédnout, že žádný odkazovaný případ nebyl skutkově obdobný situaci žalobce, ve všech případech šlo o nepoměrně závažnější trestnou činnost. Některá rozhodnutí se pak nezabývala ani zrušením trvalého pobytu z důvodu veřejného pořádku.
47. Kupříkladu odkazovaný rozsudek č. j. 2 Azs 210/2017-61 řešil případ správního vyhoštění, kde cizinec byl uznán vinným ze spáchání zločinu loupeže dle ust. § 173 odst. 1 trestního zákoníku, v důsledku čehož mu byl uložen trest nepodmíněného odnětí svobody s výměrou 66 měsíců.
48. V rozsudku č. j. 2 Azs 230/2021-40 se také řešil případ správního vyhoštění, kdy cizinec byl nejprve odsouzen v roce 2010 k trestu odnětí svobody na 7 let za spáchání úmyslného trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů, nedlouho poté, co byl po 4 letech a 7 měsících výkonu trestu podmíněně propuštěn na svobodu v roce 2014 se zkušební dobou 5 let, byl opět odsouzen za úmyslné trestné činy téže povahy, a sice nejprve roku 2018 pro trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k trestu odnětí svobody na 3 roky a poté roku 2019 pro týž trestný čin, ovšem v kvalifikované skutkové podstatě, k trestu odnětí svobody na 4 roky. Soud zdůraznil, že cizinec v posledních více než 10 letech soustavně páchal drogovou trestnou činností, a to i poté, co za ni byl poprvé odsouzen k citelnému trestu odnětí svobody. Stěžovatel nadpoloviční část svého pobytu na území ČR závažně, systematicky a úmyslně porušoval zájmy chráněné trestním právem. Žalovaný na tento rozsudek poukazoval v souvislosti s posouzením nejlepšího zájmu nezletilého, ač obecně odkazované závěry jistě platí, nelze přehlédnout diametrálně odlišný skutkový stav v nyní projednávané věci.

49. Zrušení trvalého pobytu [avšak podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců] posuzoval pak Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Azs 269/2022-29, kdy cizinec byl pravomocně odsouzen za zločin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k trestu odnětí svobody ve výměře 8 roků a byl pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Cizinec trestnou činnost páchal úmyslně, po dobu mnoha měsíců. Výše trestu uloženého stěžovateli (8 roků odnětí svobody) a jeho zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou rovněž svědčila podle názoru Nejvyššího správního soudu o vysoké společenské nebezpečnosti a škodlivosti jednání stěžovatele. V tomto případě jednoznačně převážil zájem státu na zajištění veřejného pořádku s ohledem na kriminální historii stěžovatele. Ani tento případ není skutkově obdobný, šlo o výrazně závažnější trestnou činnost.
50. V rozsudku č. j. 7 Azs 279/2018-47 se Nejvyšší správní soud zabýval také zrušením trvalého pobytu [avšak podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců], v toto případě byl cizinec odsouzen za spáchání přečinu krádeže a přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtrnácti měsíců ve věznici s dozorem nepodmíněně.
51. Zrušením trvalého pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud zabýval v odkazovaném rozsudku č. j. 2 Azs 196/2019-29, kdy cizinka se během 8 let se dopustila celkem 12 trestných činů v souvislosti s užíváním drog a ve více případech byla odsouzena k nepodmíněným trestům odnětí svobody. Vzhledem k opakování trestné činnosti nebylo možné dovodit závěr o napravení se, naopak v budoucnu hrozilo další opakování trestné činnosti.
52. V rozsudku č. j. 9 Azs 122/2020-51 a č. j. 10 Azs 263/2019-32 byla řešena situace zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy že cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.
53. Zrušením trvalého pobytu z důvodu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud zabýval v odkazovaném rozsudku č. j. 7 As 15/2012-33, kdy se cizince opakovaně dopustil závažného narušení veřejného pořádku tím, že v době od 29. 3. 2007 do 18. 2. 2009 několikrát do měsíce týral svoji manželku a nevlastní dceru. V opakovaných případech fyzicky napadal obě ženy a vyhrožoval jim zabitím. Byl uznán vinným ze spáchání trestného činu týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě podle ust. § 215a odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákona, šlo o opakované útoky stěžovatele, nikoliv o jediné jednání. Kvalifikace uvedených útoků jako opakovaného narušení veřejného pořádku je otázkou, která nepodléhá režimu trestního zákona, nýbrž zákona o pobytu cizinců. Podle názoru Nejvyššího správního soudu přitom bylo stěžovatelovo jednání správně kvalifikované jako opakované pro účely ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel totiž prokazatelně svou manželku a nevlastní dceru týral v období od 29. 3. 2007 do 18. 2. 2009 opakovaně – více útoky.
54. Soud tedy shrnuje, že žalovaný vycházel z již překonané judikatury, že není třeba hodnotit, zda žalobce představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek (viz strana 3 napadeného rozhodnutí), nesprávně vyšel jen z charakteru trestné činnosti a doby trvání trestné činnosti a výši způsobené škody, zároveň zcela mechanicky vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, aniž by vzal v potaz odlišný skutkový stav v odkazovaných případech.
55. V dalším řízení bude třeba, aby žalovaný posoudil žalobcovo osobní chování znovu a

pečlivěji, aby opětovně vyhodnotil jeho závažnost, zda jednotlivé útoky naplňovaly intenzitu závažného narušení veřejného pořádku (aby bylo možné dovodit opakovanost), a zejména zhodnotil, zda žalobce představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. U toho by měl hledět nejen na okolnosti činu, za který byl žalobce odsouzen, ale také na jeho chování před činem a po činu. Je nutno též přihlédnout i k velmi dlouhému pobytu žalobce na území ČR a dlouhé době vedení řádného života, zároveň nelze přehlédnout výši škody a nulovou sebereflexi žalobce, který zjevně stále odmítá převzít odpovědnost za své jednání. Je vhodné též zjistit, zda žalobce uhradil alespoň částečně škodu způsobenou trestním činem. Žalovaný je v této souvislosti povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch (§ 50 odst. 3 správního řádu).

56. Pokud jde o námitky žalobce vůči posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, touto otázkou je předčasné se zabývat. Jak vysvětlil Ústavní soud v bodu 52 nálezu sp. zn. I ÚS 945/20, povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí z hledisek zmíněných v § 174a zákona o pobytu cizinců nastupuje teprve tehdy, jsou-li naplněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Protože v případě žalobce tato otázka nebyla žalovaným posouzena dostatečně, bylo by předčasné zabývat se zásahem do soukromého a rodinného života. Přiměřenost zrušení trvalého pobytu bude žalovaný znovu posuzovat, a to i s přihlédnutím k případným změnám pro takové posouzení rozhodných skutečností.
57. Při posouzení přiměřenosti žalovaný zváží vazby žalobce k ČR a jeho rodinným příslušníkům, kteří zde žijí, a závažnost protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil. Vyjde přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva vztahující se ke čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (viz např. rozsudek ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45). Podle rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku (stížnost č. 46410/99, body 54-60), státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince zohlední: povahu a závažnost trestného činu spáchaného cizincem, délku pobytu v hostitelské zemi, dobu od spáchání trestného činu a chování stěžovatele během ní, státní občanství různých dotčených osob, rodinnou situaci cizince, zejm. dobu trvání manželství, jakož i ostatní okolnosti svědčící o existenci skutečného rodinného života páru, otázku, zda manžel cizince při vzniku rodinného pouta věděl o trestné činnosti cizince, otázku, zda z manželství vzešly děti, a jejich věk, závažnost obtíží, kterým by

manžel cizince čelil v domovské zemi, zájem a blaho dětí, zejména s ohledem na obtíže, kterým by čelily v domovské zemi, pevnost rodinných, sociálních a kulturních vazeb s hostitelskou a domovskou zemí; případně mají zohlednit další konkrétní okolnosti, například medicínské aspekty nebo dočasnou či trvalou povahu zákazu vstupu.

58. Žalobce v žalobě dále namítal, že žalovaný měl přezkoumat trestní rozhodnutí, měl posoudit zákonnost a ústavnost postupů a rozhodnutí trestních soudů, trestná činnost žalobci nebyla dostatečně prokázána, měla být aplikována zásada v pochybnostech ve prospěch. Tato námitka je nedůvodná.
59. Podle § 56 odst. 1 písm. c) správního řádu: *„Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.“*
60. Soud nepřisvědčil žalobci, že správní orgán měl a mohl přezkoumávat postup trestních soudů. Jde o absurdní požadavek, správní orgán nemůže říci, že trestní soudy na okresní a krajské úrovni, stejně jako Nejvyšší soud, postupovaly ve věci žalobce nesprávně a nezákonně a že žalobce žádný trestný čin vlastně nespáchal. Správní orgán nemůže přezkoumat výrok o vině a jeho správnost, neměl možnost „ověřit, zda skutková zjištění uvedená v těchto rozsudcích odpovídají realitě, zda netrpí vadami, či zda byla učiněna v souladu s ústavně garantovanými právy žalobce“. Není rozhodné osobní přesvědčení žalobce, že ve správním řízení doložil závažné pochybnosti o trestním rozsudku, zejména neprokázání vlastnictví jízdních kol poškozeným, absenci přímých důkazů, nejednoznačnost kamerových záznamů a vnitřní rozpory skutkových závěrů trestních soudů.
61. S tím souvisí i námitka ohledně neprovedení důkazů trestním spisem, když dle názoru žalobce měl správní orgán detailně posoudit důkazy provedené v trestním řízení (zejména kamerové záznamy, inventury, listinné podklady poškozeného, finanční toky). Pokud žalobce tyto důkazy navrhoval ke zpochybnění výroku o vině, žalovaný postupoval správně, pokud odmítl tyto důkazy provést.
62. Soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán. Bude na žalovaném, aby znovu posoudil důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, a to v souladu s citovanou judikaturou, a poté přistoupil k novému posouzení přiměřenosti ukončení trvalého pobytu žalobce na území ČR (při zohlednění případných změn, ke kterým mohlo v mezidobí dojít).
63. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále z nákladů zastoupení advokátem. Náklady právního zastoupení spočívají v odměně za dva úkony právní služby (§ 11 písm. a) a d) vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu] v částce 4 620 Kč za jeden úkon, návrh na přiznání odkladného účinku žalobě [§ 11 odst. 2 písm. a) analogicky] v částce 2 310 Kč, celkem 11 550 Kč a náhrada hotových

výdajů v částce 450 Kč za jeden úkon, celkem 1 350 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí 15 900 Kč. Žalovaný je povinen náklady řízení nahradit žalobci ve 30 denní lhůtě k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s.). Soud nepřiznal odměnu za stručnou opravu žaloby ze dne 10. 12. 2025.

64. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, v tomto řízení však žádná povinnost uložena nebyla.
65. Vzhledem k meritornímu rozhodnutí věci bez zbytečného odkladu nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. prosince 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně